Het is anders geen lolletje om je leven in de weegschaal te stellen voor de eer van je familie, ten minste dat ondervond ik den volgenden avond, toen ik door den ouwenheer boven geroepen werd. Hij liep zijn kamer op en neer als een tijger in zijn kooi.

„Zeg schavuit, dat is zeker weer een van je dolle streken." zei hij tegen me, terwijl hij naar een brief wees, die op tafel lag. Het was een van de brieven, dien ik geschreven had.

„Kijk ereis hier, vader," zei ik op vriendschappelijken toon. (Och, ik houd niet van ruzie in de familie en .... vader kan soms buitengemeen hardhandig zijn.) „Kijk ereis hier, laten we de zaak nou eens kalm bepraten! U is er tegen dat Leentje met dat geestelijke jongmensch trouwt, nietwaar? Welnu, dan varen we in één schuitje, want ik ben er ook tegen, omdat ...."

„Zijn dat jouw zaken, kwajongen!" bulderde hij.

„Wel, ik ken de meisjes zoo'n beetje! 't Is zoo gelegen als een jongeman een meisje het hof maakt, dan is zoo'n schaap dadelijk d'r tramontane kwijt en zegt ze „Ja!" Later heeft ze er spijt van en als de jongeman dan wat afkoelt, wordt het engagement verbroken. Nou, en wij Meiers houden eenmaal niet van schandaal in de familie en daarom ...."

„Met die kletspraat heb ik niets te maken. Je breekt het hart van je zuster met jouw vervloekte kunsten!"

„O, dat komt terecht. Mijn hart is ook al zoo dikwijls gebroken geweest, en toch ben 'k nog springlevend. Bovendien, 't is heelemaal niet besmettelijk. Neen, maak u daarover maar niet bezorgd!"

Denk je nu dat vader vatbaar was voor mijn verstandige praat? Geen denken aan, hoor. Hij nam een rijzweep van den wand, pakte me bij een lichaamsdeel, dat ik fatsoenshalve maar niet noemen zal en toen zag ik opeens niets anders dan

* *

II.

Je zoudt nu toch mogen verwachten dat als je op een gevoelige manier in „contact" bent geweest met je vader, omdat je aan je zuster een dienst hebt willen bewijzen, dat zoo'n meisje je er dankbaar voor zou wezen. Jawel, morgen brengen! Leentje weigerde een week lang een woord tegen me te spreken en stelde zich voor dit tekort aan conversatie met mij schadeloos door voortdurend met Antoon te zitten smoezen; een ruil dien ik erg onverstandig vond.

Daarom besloot ik den knoop radicaal door te hakken en schreef „Tomahawk" een brief, waarin ik hem uitnoodigde ons een visite te komen maken.

Ik schreef mijn naam met een druppel bloed, dien ik uit mijn vinger had geperst na er met een vischhaak in geprikt te hebben. Het deed wel even zeer, maar dat is niets in vergelijking met wat de jongens in zijn verhalen te verduren hebben.

Ik verwachtte nu een brief in rooden inkt, want „Tomahawk" zou toch niet met zwarten schrijven, dacht ik, maar dat was toch zoo. Het ergste was echter, dat vader den brief openmaakte.

Hij dacht evenwel dat 't een vriend van mij was en had er geen bezwaar in, omdat hij weet dat mijn vrienden allen brave jongens zijn.

Pim Thonus was ook tuk om „Tomahawk" te leeren kennen en hij beloofde me zijn bloedsteenen dasspeld, die hij pas van zijn vader gekregen had, als hij ook op de visite mocht komen.

„Denk er wel om, ouwe jongen," zei ik tegen hem, „dat je je nu als een kerel gedraagt en „Tomahawk" niet aangaapt als een wonderdier. Houd je een beetje achterbaks! Groote schrijvers kunnen niet denken als ze zoo worden begluurd en een blik op jouw domme tronie is voldoende om zoo iemand al zijn ideeën te ontnemen."

Ik dacht dat Pim beleedigd zou zijn, doch dat was zoo niet. Hij weet wel, dat hij lang zoo'n intelligent uiterlijk niet heeft als ik.

„Denk je dat „Tomahawk" je zuster zal trouwen?" vroeg hij.

EEN 4-DAAGSCHE AFSTANDSMARSCH.
Het detachement van het 42e Bataljon Landweer Infanterie, ter sterkte van 50 man, dat onder leiding van den Reserve 1en Luit. Langenhuysen en Reserve 2en Luit. Koene, een afstandsmarsch van Etten-Leur naar 's-Bosch—Geertruidenberg—Etten-Leur met volledige bepakking, zonder achterblijvers, in 4 dagen heeft afgelegd. Onze foto werd genomen bij aankomst te 's-Hertogenbosch, toen het detachement, model bepakt, p.lm. 60 K.M. had afgelegd in 17 uur tijds. De geheele afstand bedroeg ongeveer 129 K.M.

„Hoor eens, Pim," zei ik, „als jij zoo afschuwelijk persoonlijk wordt, dan snij je maar uit, hoor! „Tomahawk" komt om van mij eenige nieuwe ideeën en gegevens te krijgen voor zijn verhalen. Auteurs zitten soms om stof verlegen en ik kan hem daar wel aan helpen."

„Ik ben er zeker van," zei ik, „dat er een massa pistolen, vergiftigde pijlen en scalpen in zijn kamer hangen."

We slopen nu tot achter het huis om te zien of „Tomahawk" ook leeuwen, tijgers en andere prairiebeesten hield, doch we zagen niets dan een zwarte poes en een meisje dat bloemen plukte. Dat viel ons erg tegen en Pim zei dat hij voortaan geen verhalen meer van „Tomahawk" lezen wilde, want dat het toch allemaal leugens waren; maar hij is nog een jochie en dat zei ik hem ook. Ik bracht hem onder 't oog, dat als we hier maar rondliepen en niets uitvoerden we de grootste ezels op twee beenen waren; we zetten ons dus aan 't werk om vuur te maken en onze visch te koken. Terwijl we druk aan het hout sprokkelen waren, wie denk je dat we daar opeens aan den anderen kant van het veld zagen loopen? Leen en Antoon, arm in arm!

Ik was woedend toen ik 't zag. Ze waren zoo in wederkeerige bewondering verzonken, dat ze ons niet zagen. Het is belachelijk hoe dol sommige lui zijn om buiten te loopen vrijen. Als een jongen op een meisje verliefd is, behoeft hij daar toch niet openlijk mee te koop te loopen! Antoon deed het zeker om te laten zien wat 'n martelaar hij was, want verliefdheid is nog erger dan kiespijn, daar weet ik van mee te praten.

Ik dacht er juist over, hoe we konden verdwijnen, zonder door Leentje gezien te worden, toen *het* gebeurde; dat is te zeggen: Antoon en Leentje waren op den berm tegen de haag gaan zitten met hun rug naar ons toe, toen we opeens jagers en honden over het veld op ons hoorden afkomen. Pim deed haastig de bokkingen in 'n papier, opdat de honden ze niet ruiken zouden.

Ik lachte hem eerst uit, maar toen ik over de hei keek, zag ik de honden op ons aanstormen als dolle stieren.

Het is niet aangenaam om zoo'n koppel woeste dieren op je te zien afkomen, maar wij Meiers denken niet aan gevaar voor 't vlak bij ons is. Ik kreeg opeens een idee, want je mag me gelooven of niet, maar ik was zoo koel als een watermeloen, terwijl Pim een gezicht zette of zijn laatste uur geslagen was.

Ik wist dat er geen minuut meer te verliezen was en daarom maakte ik de noodige toebereidselen, terwijl Pim me stond aan te staren als een idioot. Ik maakte de beide bokkingen aan een lang touw vast en wierp ze een eind ver op de hei, dicht bij de plek waar Antoon zat, die met zijn arm om Leentjes middel haar aanstaarde als een zieke schelvisch. Toen maakte ik aan het andere eind van het touw een schuifknoop, kroop door de struiken tot dicht bij Antoon en hing met behulp van een langen tak de lus aan een knoop van zijn gekleede jas.

Ik behoef je niet te vertellen wat er gebeurde. De honden renden op de lucht van de bokkingen als furies over het land op den berm toe, waar Antoon zat, die als een ridder van de droeve figuur, zijn meisje in den steek liet en naar den eersten den besten boom vluchtte.

Op het oogenblik dat de honden hem bereikten, hing hij met zijn handen aan een dikken tak, terwijl de bokkingen in de lucht zwierden.

Leentje kreeg van schrik een zenuwtoeval en ik was blij dat „Tomahawk" het niet zag.

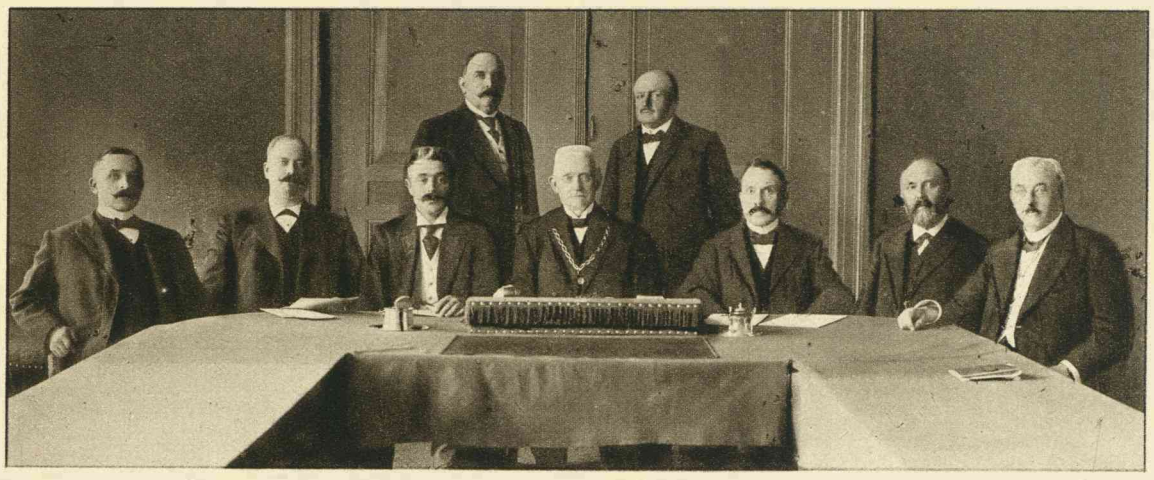
Intusschen waren eenige jagers genaderd en wilden de honden wegjagen, maar ik zei dat ik eerst een woordje met Antoon wilde spreken.

„Hoe lang kun je hier nog zoo hangen?" vroeg ik hem onder den boom staande.

„De honden hebben in geen week te eten gehad en ze lusten er wel drie zooals jij."

„Ik houd 't niet langer uit," steunde hij.

„Dat doet me genoegen," zei ik, „want de helft van de

SAMENVOEGING DER GEMEENTEN ALPHEN, AARLANDERVEEN EN OUDSHOORN.
De commissie, belast met het onderzoek inzake de wenschelijkheid van het vereenigen der gemeenten Alphen, Aarlanderveen en Oudshoorn, vergaderd op het raadhuis der gemeente Alphen, tot het uitbrengen van haar rapport.

P. L. DINKLA. †

Dr. P. DE JAGER. †

W. v. d. HOEK.

Te Bellingwolde overleed de heer P. L. DINKLA, oud-burgemeester dier gemeente. — Dr. P. DE JAGER, uit Ternaard, voorzitter der Vereeniging „Herema State" te Joure, die een dezer dagen op 79-jarigen leeftijd is overleden. — Verleden week herdacht de heer W. v. d. HOEK te Amsterdam den dag waarop hij voor 40 jaar in dienst trad bij de firma Boele en Zoon, Oliefabrikanten aldaar.

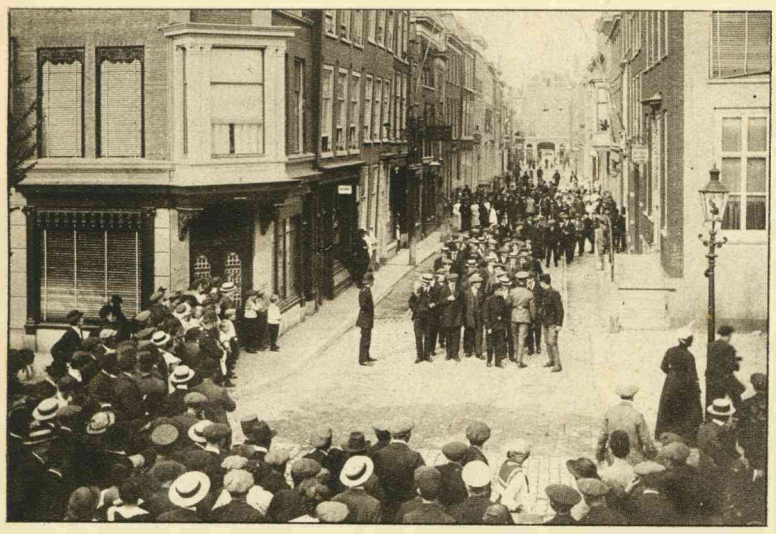
Enfin, het eind van het liedje was, dat ik Pim vertelde dat „Tomahawk" in een villa woonde een goed uurtje van ons dorp af en hij mij voorstelde er eens heen te gaan en de omgeving eens op te nemen.

„Stel je voor dat we bij zijn huis eens gingen kampeeren en ons eigen potje koken, dat zou wel bij hem in den smaak vallen," zei ik.

Pim dacht niet dat we succes zouden hebben, doch ik beloofde hem een flink pak slaag als hij niet meeging.

Den volgenden dag nam ik een ouden ketel, een braadpan en een paar bokkingen uit de keuken en gingen we dus op weg.

Het huis van „Tomahawk" stond geheel afzonderlijk, doch zag er heel gewoon uit. Er liep niet eens een waakhond in den tuin rond. We kropen onder den heg door en trachtten een glimp van „Tomahawk" te krijgen, terwijl hij zijn verhalen aan 't schrijven was.

DE EERSTE NIEUWE LANDSTORMLICHTING.
De landstormplichtigen van de lichting 1915 verlaten, na in het locaal van den R.-K. Volksbond aan de Amsterdamsche Veerkade te 's-Gravenhage te zijn ingedeeld, het gebouw, om zich onder geleide van officieren en onderofficieren der infanterie naar de verschillende garnizoens te begeven (*foto Hijmans*).

CONCOURS MOBILISATIE-MUZIEKCORPSEN.
Te Bussum is op 23 en 24 dezer onder begunstiging van prachtig weer een concours gehouden tusschen muziekcorpsen, opgericht gedurende de mobilisatie. Verscheidene autoriteiten, onder wie Generaal P. Kleynhens, voorzitter v. h. comité tot ontwikkeling en ontspanning van militairen, gaven door hun tegenwoordigheid van hun belangstelling blijk. (*V.F.B.*)